

Dingen met...

Een monoloog van Stijn Cuypers

Korte inhoud.

Hij speelt al heel zijn leven. Hij speelt gezelschapsspelletjes, hij speelt toneel.
Dit keer kruipt hij in de huid van zichzelf, een rol die hij al vaker heeft gespeeld.
Camera klaar, welkom bij "dingen met..."

Decor

Een leeg podium met aan de jardin-kant een tafeltje en een stoel. Op het tafeltje staat een kaars.

Gebruik van de tekst

Deze tekst mag vrij gebruikt worden voor opvoering mits vermelding van auteur Stijn Cuypers en website www.toneelschrijver.be

(Ben komt op, steekt de kaars aan met een lucifer en spreekt het publiek aan.)

Ik ben God, niet dat ik met een lange baard bovenop een wolk...
Ik voel de dingen aankomen, en ik hoor u denken, "is dat dan leuk, zo God zijn?"
Niet echt, het leven is zo al voorspelbaar genoeg.

Ik weet bijvoorbeeld perfect dat ik morgen terug naar school ga, naar het V.T.I.
Dat is gekomen omdat mijn moeder zei dat ik een jongen was, dat is ook zo, maar ze bedoelde daar mee dat jongens naar een technische school moesten gaan.
Eigenlijk is dat zo erg nog niet, de mensen zijn daar in mij geïnteresseerd.

Zelfs tijdens de les vinden ze mij interessanter dan het lesonderwerp.
Bijvoorbeeld de manier waarop dat ik zit. **"EJ! Ge moet zien hoe dat die seut daar zit!"**
Of bijvoorbeeld mijn lijfgeur. **"EJ! Ge stinkt!"**

Maar de persoon die nog het meest in mij geïnteresseerd was, dat was den Dave.
Die was zelfs geïnteresseerd in het beroep van mijn ouders. **"EJ! Uw moeder is een hoer!"**
"Ja sorry, maar ik denk dat uw vader zal langsgedaan zijn bij iemand die op mijn moeder leek."
En die was zelfs geïnteresseerd in mijn seksuele voorkeur. **"Ej, zedde gij een Janet ofwa!?"**
"Neen sorry, maar ik ben er zeker van dat je ooit een jongen gaat tegenkomen die wel in u geïnteresseerd is."
"Ej! gij zij ne rare!"

En daar kon ik hem geen ongelijk in geven, ik ben zo een rare van het type dat verzint dat hij zijn eigen televisieshow heeft, met de geweldig originele titel "Dingen met Ben".
Ik heb verzonnen dat alles wat met mij gebeurt in scène is gezet. En dat wat er nu gebeurt, pas binnen een jaar wordt uitgezonden. Dus als iets binnen een jaar pas wordt uitgezonden, waarom zou ik er dan nu van wakker liggen? En een jaar later als het dan wordt uitgezonden, dan is het ook niet meer de moeite om over wakker te liggen. "De relativeringstheorie" van Ben Verbiest, Ne rare...

(Ben doet zijn schoenen en kousen uit, en gebruikt vervolgens zijn kousen als poppenkastpoppen.)

(met een kinderstem) Dames en heren, jongens en meisjes, welkom bij "Dingen met Ben".
Vandaag krijgen jullie een kijkje achter de schermen van Ben's poppentheater.
Ik ga de musical van Sneeuwwitje naspelen met de poppenkast, maar ik kan zelf niet zo goed zingen, dus heb ik de cd van de musical "Sneeuwwitje" in de cd-speler gestoken, en dan kan ik die liedjes gebruiken.

(Doet een prins na met een zwaar Antwerps accent)

P: "Elaba Sneeuwvitje, ik zen de prins"

(Sneeuwvitje krijgt een schreeuwerig Nederlands accent)

S: "Hey Hallo Prins, hoe gaat het met jou!"

P: "Ja, goe denk ik, en met u!?"

S: "Ja, gezellig jo, heel goed, en wat kom jij eigenlijk doen?"

P: "Euh, ja Sneeuwvitje, ik heb voor u een lieke geschreven"

S: "Nou, dat is leuk prins, laat horen jo!"

P: "Ja, oké, ehm, ik moet efkes naar't WC"

(doet alsof hij een cd-speler aanzet.)

Ik vond dat zo leuk! Oh, en *spiriwidinkie* dat is ook leuk!

(speelt handjeklapp met een denkbeeldige vriend)

"Spiriwidinkie, dinkie, spririwidinkie, doe

I love you, i love you in the morning, i kiss you in the night,

Spiriwidinkie, dinkie, spririwidinkie, doe

I love you!" (Gooit een kushandje)

Ik speel dat altijd met mijn zus, maar die is er nu niet en alleen ziet dat er een beetje onnozel uit.

Maar als ons mama niet kijkt, dan doen wij niet "i love you" maar dan doen wij "fuck you". Maar dat mag mama natuurlijk niet weten.

Mijn zus speelt ook nog andere spelletjes, gezelschapsspelletjes, maar dan mag ik nooit meedoen. Ze zegt, dat als ze dat met haar vriendinnen gaat spelen, dat ik vals speel.

Dat is niet waar, maar ik vind dat toch niet erg want meisjes die zijn stom!

(Een telefoongesprek, terug met een normale stem)

Hey Hanne, ja het is met mij hè...

Met Ben...

Met Ben Verbiest...

Waarvoor ik bel? ja weet je, ik zit aan ons tafeltje...

ja, in het café aan ons tafeltje waar dat wij altijd zaten...

en ik dacht, hoe zou het met Hanne zijn?...

Zeg, ik zit hier nu alleen, heb jij anders geen zin om langs te komen?...

Aah, je moet op de kinderen passen, ik wist niet dat jij nog babysitte?...

Ah, uw eigen kinderen...

Ja, nee, tof om u nog eens te horen...

Saluut hè... (haakt in)

Ik heb Hanne leren kennen op een plaatselijke chiro-fuif bij ons in het dorp, en normaal gezien ben ik helemaal niet zo'n vlotte, maar ik had al een paar gratis pinten gekregen van een paar maten van mij, en toen kwam dat best wel in orde.

En wij zaten daar dan op die fuif, en op een gegeven moment begint die dj toch niet, "Jolene, van The White Stripes" te draaien. En voor ik het wist stond ik te slonen met Hanne, dat was geweldig. En na dat nummer, alsof die DJ één of andere soundtrack voor dingen met Ben aan het samenstellen was, klonk er door die boxen:

(Zingt) " Finally, You And I Together

Finally, Been Waiting So Long" (uit: Joeri - Ya 'bout to find out)

Wat een kutnummer, maar, ik weet nog niet goed hoe dat het gekomen is, maar wij waren aan het kussen. En het gene dat ik mij nog het best herinner, dat was de smaak van haar lippen, de smaak van préparé en Cara pils. Een week na die fuif zijn we samen naar de cinema gegaan, en ik weet nu niet of het aan mijn smaak van films ligt, of dat het één of ander vaag voorteken was, maar die avond gingen wij kijken naar "Der Untergang"

(er weerklinkt metal muziek)

Hoor je die muziek, dat is Igor. En Igor, dat is ne rare, de manier waarop dat die stapt. (Beeld een vreemde manier van stappen uit). Of de manier waarop dat hij eet (beeld een robotachtige manier van eten uit). Dat was precies een robot. Alé ja, zo iemand vraagt er gewoon om om gepes... dat de mensen in hem geïnteresseerd zijn. Dus ik:

EJ, ge zijt ne seut.

EJ, ge stinkt.

Ik had er niet op gerekend dat Igor op mij af zou komen gelopen, alé ja, gelopen (beeld een versnelde versie van zijn rare stappen uit) en uit zijn portefeuille een sleutel zou nemen en daarmee in mijn oor zou snijden. En zo is één van de vreemdste vriendschappen ontstaan die ik ooit gesloten heb. Maar ja, als je niet veel vrienden hebt, dan ben je niet zo kieskeurig.

Je moet weten, voor dat Igor in onze klas kwam waren er drie groepen. De jumpers, de gabbers, en mijn eigen eenmansclubje, de acteurs joepie!

Ik was zowat de enige op de speelplaats die luisterde naar musicalmuziek, maar dankzij mijn nieuwe vriendschap met Igor heb ik leren kennis maken met metalmuziek . En zo is het gekomen dat mijn favoriete muziekgenres musical en metal zijn, "The two M's"

Op een gegeven dag was ik metalmuziek aan het luisteren, samen met Igor, die net een stuk glas van de grond had opgeraapt, iemand had blijkbaar een ruit ingeslagen. En plots zegt hij tegen mij "Hé, dat zou kei grappig zijn als ik daarmee in uw hand sneed" Ik had nooit gedacht dat hij dat effectief zou toen, tot op een zeker ogenblik... een snee in mijn hand.

Ja, Igor was ne rare, maar hij was wel ne vriend. Dat bleek toen dat opeens Davino voor mijn neus stond, we hadden ontdekt dat Dave zijn echte naam Davino was, iemand van het secretariaat had zich versproken. Dus Davino stond voor mijn neus:

Ej, ge zijt ne seut.

Ej, ge stinkt.

Alé ja, die vier zinnen die hij heel het schooljaar al zat te herhalen.

Maar Igor stond zich aan de andere kant klaar te maken, je had dat moeten zien. Hij had een lange leren jas, en van dat lang vettig metalhaar, en daarbovenop probeerde hij een roze fietshelm te zetten, echt het haar eronder en dan die fietshelm.

Dave die stond hier: **Ej!**

En Igor vloog naar Dave, en Dave vloog drie meter opzij. Naar hebben we niets meer van gehoord dat schooljaar.

Een week nadat we samen naar de cinema waren geweest, hadden ik en Hanne afgesproken aan ons tafeltje, in ons vertrouwde café.

(er volgt een dialoog waarbij de vrouwenstem enkel te horen is)

Ben: Uw ogen zijn zo blauw als de maan, zo die dat ik er in zou kunnen verdrinken.

Hanne: Ik denk dat we andere mensen moeten ontmoeten, het ligt aan mij, jij kan er niets aan doen.

Ben: Is er iemand anders?

Hanne: Er is echt niemand anders Ben, maar als je het echt wil weten, je bent niet volwassen genoeg.

En toen brak er iets, ik had altijd gedacht dat volwassen mensen saai waren, dat als je maar genoeg fantasie had je alles kon bereiken, dat alles wat in je opkwam, in je dromen kwam, dat dat waarheid zou worden. En ineens lag heel die droom aan diggelen.

(blaast de kaars uit)

Dat was mijn manier om te zeggen, "Rot op trut!"

Een jaar later waren de kijkcijfers nog nooit zo hoog.

Einde